

## דף פ.

עין משפט א.

אה"ע סימן קכט פ"ה יג

יח. כתב שם שיש לו במקום אחר, ואת השם שיש לו במקום הכתיבה והנתינה כללו ב"וכל שום" הגט בטל <sup>כ</sup>.

אה"ע סימן קנ פ"ה א

א. כל גט שבטל מן התורה, אם נתגרשה בו, עדיין היא א"א, ואם נישאת בו תצא והולד ממזר, וצריכה גט משני מדבריהם, ומן הראשון מן התורה <sup>ל</sup>, ואסורה לשניהם לעולם <sup>מ</sup>, וכל י"ג דברים שנוהגים באשה שהלך בעלה למדה"י ונישאת ואח"כ בא בעלה נוהגים בה. וי"א דבעלה הראשון יורשה <sup>נ</sup>. אבל אם לא נישאת עדיין לשני אלא נתקדשה, מותרת לבעלה הראשון, וא"צ גט משני.

ב. גט שפסול מדבריהם לא תנשא בו לכתחילה, ואם נישאת בו אפי' לא נבעלה לא תצא, והולד כשר, וכותבין לה גט אחר מהראשון והיא יושבת תחת בעלה השני, ואם א"א לכתוב לה גט שני, אם עמד השני וגירשה הרי זה משובח, ואם יש לו לשני בנים ממנה לא יוציא השני, מפני שמוציא לעז על הבנים.

מיהו גם אם יש בנים מהשני נותנים גט שני, והיא תחת בעלה ואין חשש

כ. מהר"ן וה"ה. ואפי' שיודעים כאן שיש לו אותו שם במקום אחר, הוי כשינה ממש, ב"ש. ואם כתב על שם העמידה בדמתקרי והזכירו בגט, ובמקום העמידה יודעים שיש לו שם במקום אחר, צ"ע אם בטל או אפי' פסול. וצריך זהירות באותם שמגיעים מחו"ל לסדר להם גט ואח"כ חוזרים למקומם שיכתבו העיקר שם של מקום הכתיבה והנתינה שהגיעו לסדר בו הגט, דאם יכתבו שם של מקום אחר לעיקר ויש להם שם במקום הכתיבה והנתינה ולא יזכירו אותו כלל אפי' אם יכתבו "וכל שום" הגט בטל.

ל. רמב"ם פ"י מגירושין ממשנה דשינה שמו ושמה בדף פ' ע"א. וצריכה גט משני מדבריהם שלא יאמרו א"א יוצאת בלי גט.

מ. ואפילו נבעלה בשגגה, כדי שלא יאמרו החזיר זה גרושתו משנישאת ע"כ אסורה לבעלה, ואם אסורה לבעלה אסורה גם לבעלה. ממשנה שם.

נ. דהא הוא לא עשה שום איסור, ב"ש והוא מהגמ"י פ"י דגירושין, וכן הוא בנ"י בריש פ' האשה שהלך.

להוצאת לעז על הבנים<sup>ס</sup>, וכל דבר שאנו מחמירין בגיטין, והגט בלאו הכי כשר אלא שמחמירין לכותבו כך לכתחילה, אם לא נכתב ע"פ הלכתחילה, הגט כשר.

עין משפט ב.

אה"ע סימן קנא סעיף א

א. כתב הסופר הגט, והשובר על הכתובה, וטעה ונתן הגט לאשה והשובר לבעל<sup>ע</sup>, ונתנום זל"ז וכמדומה להם שנתגרשה, ולאחר זמן עירער הבעל לומר שלא נתגרשה, ושלא נתן לה אלא השובר והרי הגט עדיין בידו, אם לא נישאת עדיין נאמן<sup>ס</sup>, ויגרשנה בגט ותהיה מותרת מעתה, ואם לא גירשה ועמדה ונישאת תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה. אבל אם הבעל לא ערער עד שכבר נישאת לאחר, אינו נאמן לאוסרה, והרי היא בחזקת גרושה, שאנו תולין שנפל הגט ממנה והוא מצאו.

עין משפט ד.ה.

אה"ע סימן קכח סעיף א

א. צריך להזכיר בגט שם המקום שעומדים שם העדים בשעת

ס. דדוקא כשתצא ממנו יש חשש לעז, אבל בנתינת גט אחר יאמרו לרווחא דמילתא עבדי רבנן כן, ובכל גיטין פסולין הדין כן. ועיין ב"ש ס"ק ג'. ומכאן דאם בני זוג היו נשואים רק אזרחית בלבד ולא מצאו הבעל לקחת ממנו גט, והאשה נישאה לאחר ויש לה גם בנים ממנו, ואח"כ נמצא הבעל הראשון ורוצים לעשות גט לחומרא כנהוג בנישואים אזרחיים, אין בכך חשש לעז על הבנים מהשני, שיאמרו לרווחא דמילתא עבדי רבנן הכי.  
ע. הגם שבסי' קל"ה קימ"ל דכל גט צריכים לקרוא אותו, ואם לא קראוהו הגט פסול ואם נישאת תצא, א"כ ע"כ כאן איירי שקראוהו ועייל לידו אחרי הקריאה והחליפו ואח"כ נתנו לה. ואע"פ שצריך לקרותו עוד הפעם אחרי שעייל בידיה של הבעל מ"מ בדיעבד הגט כשר, גם אם לא קראוהו פעם שניה שעייל בידיה, כ"כ בב"ש.  
פ. ה"ה אם נתארסה לאו כל כמיניה לאבד זכות של שני כ"כ הב"ח, ומשמע דבכל זה א"צ אפי' גט שני מבעל הראשון, דכאן שהוא אינו נאמן לומר שלא גירש וא"י לאבד זכות השני, לא מצריכין גט שני מהבעל הראשון, רק בספק גט או בפסול מחמת הדין. ב"ש.

החתימה <sup>ז</sup>, ואם שינה פסול <sup>ק</sup>. אבל אם נישאת <sup>ר</sup> לא תצא.

א. ב. בענין מקום עמידת הסופר בשעת הכתיבה אין לחוש, ויש חולקין דאף בזה ראוי להקפיד <sup>ש</sup>, וע"כ ראוי שיהיו העדים והסופר באותו מקום.

עין משפט ו. אה"ע סימן קכו סעיף ו

ז. אמר הבעל לסופר ולעדים לכתוב ולחתום גט לאשתו, ונתאחרו כמה זמן או שינו מקומם, או שנמצא פסול והוצרכו לכתוב אחר, כשכותבין הגט יכתבו הזמן והמקום שעומדים בו שם בשעת הכתיבה <sup>ת</sup>.

ח"מ סימן מג סעיף ב

כ. יח. אם נמסרה העדות במדינה אחת, וכתבו העדים השטר במדינה אחרת, אין מזכירין בשטר מקום העדות אלא מקום הכתיבה והחתימה, ודוקא כשלא כותבין זמן הקנין אבל אם זוכרים וכותבים זמן הקנין, <sup>א</sup> יכתבו מקום הקנין, שאם יכתבו מקום הכתיבה נמצאו משקרים <sup>ב</sup> ופסול.

צ. משנה גיטין ע"ט ע"ב. ושם העברי של המקום הוא עיקר, אף שבלשון כותים יש שינוי כ"כ הח"מ בתשובה. ותוך עיבורו של העיר כעיר עצמה.

ק. ואם לא כתב כלל משמע דאף בדיעבד פסול, אכן הרא"ש ותוס' מכשירים גם בלא כתב כלל, והב"ש כתב דאפי' לא כתב מקום האיש והאשה מכשיר הרא"ש. וטעם שבעינין מקום העדים שלא יאמרו להם עמנו הייתם, ואף למאן דמכשיר גט מאוחר שאין מקום לטענה זו מ"מ פסול משום מחזי כשיקרא, כ"כ הב"ש.

ר. זו דעת רב האי גאון והטור דבכל פסולים דרבנן לא תצא, אבל לדעת ר"ת דפוסק כר"מ הולד ממזר ופי' שם רש"י מדאורייתא, וא"כ ודאי שתצא, וגם לשיטת הרמב"ן והרי"ף בתשובה דסוברים שתצא אף בפסולים מדרבנן א"כ תצא, ולמעשה כתב הב"ש דצ"ע.

ש. רא"ש מגמ' ע"א ע"א ורמב"ם ומרדכי, ולדיעה א' דאין לחוש, מאי דבעינן שהסופר יכיר שם האיש והאשה, זהו מכיון שצריך לכתוב לשמה, ב"ש.

ת. בתרא קע"א. ויבמות קט"ז. ומ"מ אם כתבו זמן המוקדם לרשב"א ותוס' והרא"ש יש לו תקנה שימסר ע"י שליח, אפי' שהבעל נמצא כאן ולהר"ן רק אם בעלה במדה"י. ב"ש.

א. ודעת הרבה פוסקים דכותבים שניהם, נמסר לנו במקום פלוני וכתבנו במקום פלוני. כ"כ הסמ"ע בס"ק ל"ט.

ב. והש"ך בס"ק מ"א כתב דהעיקר שאינו נפסל בכך בדיעבד, כדעת רש"י ותוס', וכתב שכן מוכח מדעת המחבר עצמו בסעיף כ"א ע"ש.

## דף פ:

עין משפט א.

אה"ע סימן קעג פעיף י

י. נשאת הצרה לזר, מפני שהיתה סבורה שאין הערוה אילונית, ואחר כך נמצאת אילונית, תצא מהבעל בגט, ובחליצה מהיבם להתיירה. ואם מתחלה לא נשאת לזר, אלא נתקדשה לו בלבד, מותרת ליבם.

עין משפט ב.

אה"ע סימן קנט פעיף ג

ג. יבמה שזינתה לא נאסרה על היבם אם הוא ישראל, אבל אם הוא כהן נאסרה עליו, וי"א דלבוועל אסורה משום קנס אף שלא נאסרה ליבם.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קנא פעיף א

עין לעיל דף פ. עין משפט ב

ג. מסוטה כ"ז ע"א. ונ"י בפ' האשה, אע"פ שליבם מותרת, ולפ"ז המאנס א"א ישראל אף שמותרת לבעלה אסורה לבועל, כ"כ הב"ש. ובשל"ג כתב דאף ליבם אסורה כאן.